

Αρχεί 9

2

Ανασκολοπισμών συνέχεια

Ιδού, λοιπόν, μερικά ακόμα ενδιαφέροντα δείγματα γραφής από το βιβλίο του Κώστα Παπαϊωάννου (Κ.Π.) *Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει... Μια πολιτική ανασκο(λό)ηση της ιστορίας (1944-2007)*, αυτή τη φορά με έμφαση σε εκείνα τα σημεία όπου η καφενειακή πολιτική ανάλυση συναντά όχι μόνο τις κοινοτοπίες και τα κλισέ, αλλά και την «αθυροστομία» των καλοκαιρινών επιθεωρήσεων.

—«Ο κόσμος τον αποκαλεί (ο λόγος είναι για τον Κλίντον) μαλάκα κυριολεκτικά και όχι μεταφορικά». Εδώ η γαλαρία ενθουσιάζεται με το αιχμηρό όσο και δοκιμασμένο χιούμορ. «Μαλάκας», λοιπόν, ο Κλίντον, θύμα και αυτός του νταβραντισμένου εξυπνακισμού του Κ.Π.

—«Τα τελευταία χρόνια μάς πηδάνε λάθος άνθρωποι, σε λάθος ώρα και, καθώς είναι και κρυόκωλοι, δεν το φχαριστούνται κιόλας». Να πάλι το κράμα γηπέδου και σφαιριστήριου, σε συνδυασμό και με τον παρπολιτικό (;) υπαινιγμό.

Όμως, το παιδί έχει πάρει φόρα, θέλει να πει όλες τις κακές λέξεις που έμαθε αυτή τη βδομάδα στο σχολείο. Εχουμε, λοιπόν, ακόμα:

—«Η αντιπολίτευση θα 'πρεπε να βάσει αλλού το δάχτυλο, και όχι στο στόμα».

—«Οι Αμερικάνοι μάς την "έβαζαν"».

—«Το Ευρωπαίος ήταν για μας ευρωπέος».

Τι χιούμορ, τι πνεύμα, τι αισθητική! Αλλά και τι βαρυστόχαστη ανάγνωση της ιστορίας!

Ας αφήσουμε, όμως, τον κόσμο του νέου Αριστοφάνη που «εγεννήθη ημίν», για να πάμε και στα πιο αποκαλυπτικά ως προς τις πολιτικές συμπάθειες και αντιπάθειες του συγγραφέα (σε πρόσωπα και καθεστώτα).

—«Την πώση του [του υπαρκτού σοσιαλισμού] είχε αναλάβει να υλοποιήσει ο πισασδόρος Γκορμπατσόφ και ο μεθύστακας Γέλτιον». Κατά τα άλλα, απ' ό,τι φαίνεται, το σύστημα δούλεψε μια χαρά, ρολόι. Μωρέ, ας μην ήταν ο πισασδόρος και ο μεθύστακας, και θα σου 'λεγα εγώ!

—«Ο Ανδρέας Παπανδρέου στέλνει αιφνιδιαστικά από το Ωνάσειο επιστολή». «Αιφνιδιαστική» λοιπόν η επιστολή, η οποία, κατά τον Κ.Π., δολίως ερμηνεύτηκε ως παραίτηση, αφού εκείνος ποτέ δεν παραιτήθηκε! Προφανώς ο συγγραφέας υπαινίσσεται ότι ο Α.Π. ήταν —ή θα ήταν σύντομα— απολύτως ικανός να επανέλθει στο ηπδάλιο της χώρας, αλλά τα συμφέροντα μαγειρέψαν έτσι τα πράγματα ώστε να τον διαδεχθεί ο Βλεδυρός Σημίτης.

Αυτός ο ίδιος Σημίτης που λίγο πιο κάτω χαρακτηρίζεται από τον Κ.Π. «ποντικός», «κρυόκωλος», «κωλόφαρδος», αυτός που στο συνέδριο του Ιουνίου του 1996 «θα εκβιάσει ωμά [κατά τον Κ.Π. πάντα] τους συνέδρους» (επειδή ζήτησε καθαρές λύσεις και είπε ότι, αν δεν εκλεγεί, θα παραιτηθεί από πρωθυπουργός για να αναλάβει ο νέος πρόεδρος του κόμματος και την πρωθυπουργία). Αυτός ο ίδιος Σημίτης —ο οποίος, μεταξύ άλλων, απέπεμψε τον Κώστα Λαλιώτη από γραμματέα «γιατί ήταν αντιαμερικάνος, όπως είπε σωστά ο Μίκης Θεοδωράκης» (όλα δένουν γλυκά στον υπέροχο κόσμο του βολικού λαϊκισμού)— θα χαρακτηριστεί, λοιπόν, εν κατακλείδι από τον Κ.Π. «ο τελευταίος πρωθυπουργός (η λέξη με όλες τις σημασίες της) του προηγούμενου αιώνα» (χειρότερος, προφανώς, και από τον Αδαμάντιο Ανδρουτσόπουλο!). Όχι ότι δεν είχαμε αντιληφθεί το πολιτικό στίγμα και τις πολιτικές προτιμήσεις του συγγραφέα και του βιβλίου, αλλά τώρα πια, μετά απ' όλα αυτά, «το πάσαμε για τα καλά το υπνοσούμενο».

Νομίζω, όμως, ότι φτάνει. Αλλωστε χορτάσατε, φαντάζομαι, από οξύδερκεις αναλύσεις, λεπτοφυή επιχειρήματα και φινό αγγλοσαξονικό χιούμορ. Ασε που πρέπει να πάω κι εγώ να κάνω ντους, μπας και φύγει από πάνω μου η γλίτσα του πιο φτηνού —και δυστυχώς κάθε άλλο παρά αποθηπικού, όπως αποδεικνύουν και οι πωλήσεις του βιβλίου— λαϊκισμού.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΠΑΣ

achpappas@hotmail.com

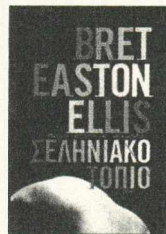
Μυθιστόρημα

Αποκαδη

Μεταμφοιέσεις ενός μυθιστ

Πώς, αλήθεια, ένας πραγματικός συγγραφέας με ουσιώδεις προβληματισμούς μπορεί να «μιλήσει» για την πραγματικότητα, όταν, εκ φύσεως, δεν αρκείται μόνο στην απλή, εξωτερική, επιφανειακή, επιφανειακή γενικώς αντιγραφή της, αλλά αναζητεί τα βαθύτερα αίτια που τη συνιστούν και την ορίζουν; Μα, νομίζω, περιφερόμενος σ' ένα ούτως ή άλλως πολυεπίπεδο εικοσιπεντάχρονο και βιώνοντας μια αμφίβολη, αν όχι και αμφιλεγόμενη καθημερινότητα, κατάστικτη από ποικίλους ήχους και χρώματα. Υπό αυτή την έννοια είναι, ωστόσο, σε θέση να αποκρυπτογραφήσει το εσωτερικό πρόσωπό της, επισημαίνοντας ή ακόμη και καταγράφοντας κάποια οριακά γεγονότα που θεωρεί ότι εμφανίζονται στο σώμα της ως

μέμονομένα αποστήματα; Πιθανώς. Μια τρομοκρατική ενέργεια, επί παραδείγματι, μια πολιτική δολοφονία, μια μεγάλη ληστεία, μια εντυπωσιακή διαδήλωση, μια πολυήμερη απεργιακή κινητοποίηση, είναι, βεβαίως, συμβάντα που υποδηλώνουν έναν προβληματικό, μη υγιή, «πάσχοντα» οργανισμό κι έναν επίσης «ασθενή» κοινωνικοπολιτικό ιστό. Η καταγραφή τους, ωστόσο, ακόμη και η διερεύνηση των αιτιών,

BRET EASTON

ELLIS

Σεληνιακό τοπίο

(LUNAR PARK, 2005)

ΜΤΦΦ: ΧΡΗΣΤΟΣ

ΤΟΜΠΡΑΣ - ΝΑΣΑ

ΣΑΜΑΡΤΖΗ

«ΣΕΛΑΣ»

ΣΕΛ. 496, € 20

χωρίς την εις βάθος αναζήτηση του προβλήματος, αφήνει τις μεγάλες επιφάνειες του ανιγμάτος βυθισμένες στο ημίφως. Δίνεται, φυσικά, η εντύπωση ότι «...κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο της Δανίας», αλλά η εκτίση του προβλήματος, το υπόστροφμά του κυρίως, παραμένει ανερμήνευτο. Εντοπίζεται, ίσως, η πληγή, ενδεχομένως και το βάθος της, ενδεχομένως και οι διακλαδώσεις αυτού του βάθους. Σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις εντοπίζονται και οι συνθήκες που την προκάλεσαν, αλλά αυτό καθαυτό το τοπίο στο οποίο και εμφανίστηκε παραμένει terra incognita. Το περιστατικό, ακόμη και «κομματικής αποχρώσεως» αν εμφανίζεται, γεγονός

«Βιβλιοδουμ»
(ένδετο «Ελευθεροτυπίας»)